

andre ved Laksøgaard, vil jeg paa det varmeste anbefale det Forslag, som det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (H. Hansen) har stillet. Jeg tror dog, at min Antagelse er rigtig. Det Beløb, som paa Finansloven var opført til dette Aarbejde mellem Randers og Silkeborg, var i det foregaaende Finansaar 7,100 Kr., og paa Statsregnskabet ser jeg, at denne Udgift kun er blevet udbetalt med 6,722 Kr. Der er altsaa et overskydende Beløb af 378 Kr., som ganske vist burde have været anvendt til Opdyrning ved Frijsenbold Laksøgaard. Hvad der dog for mig her er Hovedsagen, og hvad jeg gerne vilde have pointeret, er, at Frijsenbold Laksøgaard ikke alene i Aar paa Finansloven møder frem med Fordring om, at der skal gøres noget fra Statens Side, men at Kravene og Klagerne derovre fra Lyde stadig mere højroste. Jeg vil derfor tillade mig her at være den højtærede Indenrigsministers vaagne Samvittighed. Det føler jeg som en særlig Forpligtelse for mig, og jeg vil derfor minde den højtærede Minister, der desværre ikke er til Stede, om hans højt velvillige Udtalelser om denne Sag i forrige Samling, fordi jeg mener, at det netop paa dette Tidspunkt kunde være højt nødvendigt. Den Gang sagde den højtærede Minister angaaende denne Sag som Svær paa en Forespørgsel, som var stillet af Medlemmet for den daværende Randers Amts 7de Valgkreds (Neergaard) følgende: „Men hvis altsaa Forespørgslen i Dag gælder dette, om Regeringen, naar der først er kommet en nærmere Afgørelse af, hvor langt Fiskerigaardens Eneret strækker sig, vil træde hjælpende til for at træffe en Ordning paa bedst mulig Maade, tror jeg, at jeg tør svare, at det vil Regeringen ganske sikkert. Der er i Øjeblikket i Indenrigsministeriet en Overbevisning om, at Forholdene ere saaledes, at det ikke kan vedblive at gaa paa den Maade, men at man maa søge at faa en Ordning tilvejebragt, og jeg gentager, at en saadan Ordning vil vist ikke være mulig uden Regeringens Hjælp.“ Denne Udtalelse af den højtærede Indenrigsminister vil jeg gerne bringe i Erindring, saa meget mere som hvad den højtærede Minister den Gang fordrede, nu virkelig er sket. Han fordrede nemlig den Gang, at man skulde have Klarhed over, hvorvidt Fiskerigaardens Ejer virkelig havde en Eneret, og hvor langt denne Eneret strakte sig. Nu er det ved Højesteretsdom konstateret, at han har en saadan Eneret til Fiskeri og det lige fra Fiskerigaarden ud til Udbyhøj. Endvidere er det siden den Tid konstateret og ved Højesteretsdom fastslaaet, at alle de fattige Fiskere, som bo længs med Gudenaen,

nu ikke mere have Lov til at bruge de Redskaber, de hidtil have brugt til Fiskeri, og derved ere de jo blevne brodløse. Naar nu endelig det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds her kommer og forlanger et nyt Tilskud for at forhindre Kalamiteten ved Frijsenbold Laksøgaard, finder jeg, at der er god Grund til at spørge den højtærede Indenrigsminister, om han ikke vilde finde det rimeligt for Alvor at søge at virkeliggøre den Tanke at købe Laksøgaard som en Monsterrudlækningsanstalt for Ferskvandsfisk. Nu ligger Laksøgaarden der i Gudenaen med sin Eneret paa en saadan Maade, at alles Dine ere vendte imod den, hvad der ikke er uden Berettigelse, da den har forarsaget meget betydelige Tab og har samlet imod sig en Sum af Uvilje, der ser til Lands vist er uden Sidestykke. Jeg ser derfor ikke rettere, end at der er særlig Grund for den højtærede Indenrigsminister til at tage denne Sag under den allernøjest Overvejelse og virkelig søge at gøre Laksøgaarden til en Monsterrudlækningsanstalt for Ferskvandsfisk. Det vilde ikke være mere, end hvad der i de fleste andre Lande er forsøgt. Det er ikke alene den højtærede Indenrigsminister, som har udkastet den Tanke. Det er en almindelig Mening her til Lands, at vi i vore Ferskvande have en meget stor Rigdomstilbe, som nu ligger unyttet hen. Jeg er sikker paa, at dette Spørgsmaal inden ret lang Tid vil stille sig frem som et bestemt og uafviseligt Krav til Rigsdagen. Nu har man sagt, at det ikke gif an uden videre at købe Laksøgaard, da den kun vilde blive en højt uproductiv Domæne for Staten, men det vil jeg paa ingen Maade indrømme Rigtigheden af, og jeg skal ganske kortelig tillade mig at pointere, hvorfor jeg slet ikke tror, at det vil blive en uproductiv Domæne. Jeg skal først fremhæve, at det offentlige derved vilde spare meget betydelige Udgifter til Afholdelsen af den store Mængde Forbudsager og Justifikationsager, som det nu har i Anledning af den ulykkelige Laksøgaard. Jeg skal endvidere fremhæve, at den Sejlsanal, som Staten har ladet grave der, er overspændt med et Tremmegitter, som foranlediger Ophobning af en Masse Mudder og Sand foran Gitteret. Dette Tremmegitter vil, naar Laksøgaarden bliver afkøbt, uden Glæde for Ferskvandsfiskeriet kunde holdes aabent, og Folgen deraf vil være, at Fisken kan faa fri Vandring op ad Aaen. Staten vil tillige spare en meget stor Udgift til Oprensning af Aaen. Endelig vil Staten ved at erhverve Fiskerigaarden blive sat i Stand til — og det er for mig